בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום א', ד' ב תשס"ח (13 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

דיינו?! (1)

כאשר אדם רוצח בשוגג ר"ל, מצווה עליו התורה לנוס לעיר מקלט כדי שגואל הדם [קרוב משפחה של הנהרג] לא יוכל לנקום את הרצח ולפגוע בו. **"ואם בפתע בלא איבה הדפו או השליך עליו כל כלי בלי צדיה. ... ויפל עליו וימות ... ושפטו העדה בין המכה ובין גואל הדם ... והצילו העדה את הרוצח מיד גואל הדם והשיבו אותו ... אל עיר מקלטו ... וישב בה עד מות הכהן הגדול..."** [במדבר ל"ה 22-25] ייתכן שאותו רוצח בשוגג הוא אדם צעיר. ייתכן גם שהכהן הגדול נתמנה לתפקידו זה רק לאחרונה. ייתכן, אם כן, שאותו רוצח יישאר בעיר מקלטו ימים רבים. בתחילה, ייתכן שהוא יתפלל למות הכהן הגדול כדי שיוכל לצאת מהגלות הזאת. אך, בחלוף הימים, ייתכן מאד שהוא כבר יתחיל להשלים עם מצבו, יחפש עבודה, יחליט להתחתן, יזכה לגדל משפחה. והוא עלול לשכוח... לשכוח שבעצם הוא עדיין נמצא בגלות. הוא אף עלול להתחיל לחשוב שמצבו הוא 'נורמלי'. שזו המציאות הבלעדית. והוא עלול לשכוח עוד דברים.

מלמדת אותנו הגמרא: "לפיכך, אימותיהן של כהנים [גדולים] מספקות להן [לרוצחים בשוגג שגלו לערי מקלט] מחיה וכסות, כדי שלא יתפללו על בניהם שימותו." [מסכת מכות י"א.] {שאם חייהם קשים שם, יתפללו שימות הכהן הגדול, ויוכלו לצאת משם.} אותה אשה, אמו של הכהן הגדול, משמשת, למעשה, שני תפקידים: האחד, כשהרוצח 'חדש' לסביבתו בעיר המקלט, כדי שלא יתפלל בעד מות בנה; אחד, כשהוא כבר 'רגיל' לסביבתו, כדי להזכיר לו שמצבו, בעצם, לא 'נורמלי'. הוא נמצא <u>בגלות</u>. הוא צריך לשאול תמיד – 'עד מתי?'

בליל שבת זכינו לארח משפחה מירושלים (לא מוכרת לנו מקודם) אצלנו בשלחן השבת. בין האורחים היה אחיין\בן-דוד של המשפחה, מחו"ל, שלומד השנה בארץ. מתוך דברים שאמר לשבחה של ארץ-ישראל היו גם כמה דברי ביקורת על המדינה שזכינו לה לאחר כ- 2000 שנות גלות נוראה. אמר, "כאשר תשלימו את מלאכתכם להקים מדינה מתוקנת, אז נבוא, בהמוננו." הערה זו הזכירה לי שיחה אחרת שהיתה לי לפני מספר שנים לאחר אחד ממועדי הבחירות בארץ. אמר לי רב (גם בחו"ל), מתוך חשש שמא אנשים מסויימים שעלו זה עתה לשלטון עלולים לעשות דברים שיזיקו לאופי, לצביון היהודי של מדינת ישראל, כי יהיה קשה – לו ולעמיתיו – להמשיך להתפלל לשלום המדינה. בתגובה [אח"כ, בפרטיות] אמרה לי אשתי: "כאשר היהודים בצרה, צריכים <u>יותר</u> תפילות, לא פחות!"

לפני כמה ימים, כתבה לי קוראת מ'משפחת קוראי הדף' וכך שאלה: "אני מבקשת לשאול אותך שאלה חשובה. ... יש לי פינת התאריך העברי קבוע בכל כיתה בה אני מלמדת היסטוריה, ואני תמיד מציצה בדף היומי בבוקר לפני תחילת הלימודים... השאלה היא

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום <u>ראשון</u> בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום **א**', **ד**' ב תשס"ה (**13** **בפברואר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

למה היום, **ל' בשבט**, הוא גם **א' דראש חודש אדר**? האם זה בגלל שראש החודש מתחיל באמצע היום?"

{ההמשך, בע"ה, מחר – יום שני}